

sražce všech splátek na ní konaných, ať je konal dlužník, nebo některý z druhých garantů, a ke zbytku kvoty žalobkyniny dosud neuhrazenému, takže pak bude, značí-li »Q« kvotu vyrovnací úhrnu všech pohledávek, »Z« pak její neuhrazený posud zbytek, poměr tento:

$$x : 14.326 \text{ Kč } 82 \text{ h} = 100.000 \text{ Kč} : Q. Z.$$

Poněvadž však veličina Q. Z. jest neznáma, nebyvši vzata následkem mylného právního názoru nižších stolic posud na přetřes, dlužno ji napřed zjistiti, pročez bylo tak uznati, jak se stalo.

Rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 4. prosince 1923 č. j. Rv. I. 1128/23.*)

Dr. J. Hajný.

Exekuce k vymožení závazku manželčina o návštěvě nezletilého dítěte dle § 354 ex. ř. nepřipustnou?

Exekuci povolenou soudem stolice prvé, soud rekursní zamítl z těchto důvodů:

Dle soudního smíru tvořícího titul exekuční zavázala se P. Há, že postará se o to, aby dítě (nezl. B. H.) každou neděli navštívití mohlo otce mezi 10. a 13. hodinou.

Tomuto závazku smírem převzatému P. H. ale neodpovídá návrh exekuční, podle něhož vynuceno býti má na straně povinné zcela jiné konání, než k jakému se zavázala, totiž přivádění nebo posílání dítěte do bytu J. H.

Vzhledem k ustanovení § 7 ex. ř. lze povolití exekuci pouze k vymožení takového závazku, jaký vychází z exekučního titulu, a nelze proto na základě hořejšího smíru donucovati stranu povinnou k úkonům, k nimž smírem nikde se nezavázala.

Nejvyšší soud v Brně zrušil k dovolacímu rekursu vyjednávající strany obě usnesení nižších stolic a uložil soudu prvému, aby spisy postoupil okresnímu soudu pro dolní Nové Město v Praze jako soudu opatrovníckému k příslušnému rozhodnutí z důvodů těchto:

*) Pozn. red. Nemůžeme ušetřiti nejvyšší soud výtkou jazykové a slohové ledabylosti, jež v rozhodnutích tak významného tribunálu zaráží; případ tento není ostatně ojedinělý. I když bychom mohli přimhouřiti oči nad výrazy, jako je označování problému za »obojetnou stvůru«, nelze připustiti, aby zásada přednosti nejvyšším soudem byla vyjadřována vulgárním »kdo dřív přijde, ten dřív mele«, a p. (jinde jsme četli v důvodech rozhodnutí nejv. soudu, že jistý autor »fukl na moment«). Ten, kdo je pisatelem rozhodnutí, patrně netuší, jak tím i po stránce formální úroveň nejv. soudu snižuje.

Dle § 1 čís. 5 ex. ř. tvoří jen ty smíry exekuční titul, jež byly uzavřeny o s o u k r o m o p r á v n í c h n á r o c í c h hospodářského rázu před soudy civilními nebo trestními. V tomto případě nejedná se však o takový nárok, nýbrž o soudní opatření v osobním poměru mezi rodiči a dítětem, tedy záležitost pramenící v o s o b n í m p r á v u r o d i n n é m, na niž se nehodí exekuce dle řádu exekučního, zejména též ne žádaná exekuce dle § 354 ex. ř., jak dokazuje právě tento případ, že dítě návštěvu, jež je předmětem exekuce, odepírá přes to, že matka mu ji nejen nezabraňuje, nýbrž dokonce sama dobrovolně — i bez exekuce — je k ní pohnouti se snaží, nýbrž možno vésti exekuci jen dle předpisů nesporného řízení ve smyslu § 19 čís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.

A tu dlužno uvážiti toto:

Dle předpisu § 142 obč. zák. v novém znění jest při úpravě styku dětí s rodiči rozvedenými nebo rozloučenými dbáti vždy předem z á j m u d ě t í, a to i tehdy, když rodiče se v této příčině dohodli. Pouhým nadopatrovnickým schválením dotyčného dohodnutí není péče soudu o jejich zájem skončena. Při změnách poměrech může soud bez ohledu na svoje dřívější nařízení nebo dohodnutí rodičů učiniti nová opatření, která se mu jeví býti pro blaho dětí nejvýhodnější, což může učiniti případně i tak, že exekuční vymožení návštěv nepovolí, aniž by zatím dohodu, na níž se žádost zakládá, rušil.

Rozhodovati o exekučním provedení opatření opatrovnického soudu po rozumu § 142 obč. zák. byl však příslušným v první stolici okresní soud pro Dolní Nové Město v Praze, jako soud opatrovnický a nikoli zemský civilní soud v Praze a tudíž také ne vrchní zemský soud v Praze, který rozhodoval o rekursu do usnesení zemského civilního soudu v Praze.

V řízení nesporném platí však zásada zkoumání příslušnosti z moci úřední (§ 2 čís. 1. nesp. pat.) bez obmezení co do podkladu i co do času a soud není obmezen na svém právu vysloviti svou nepřislušnost tím, že řízení bylo již zahájeno a jistého stupně došlo. Neboť platí tu zásada, že jakmile soud uzná svoji nepřislušnost, musí — třeba bez návrhu — v kterémkoli období vysloviti svoji nepřislušnost (§ 44. j. n.).

R o z h o d n u t í n e j v y š š í h o s o u d u z e d n e
6. ú n o r a 1923. R I. 54/23. *R. v. z. s. Dr. Grešl.*